

Nyt fra
ASSISI-KREDSSEN

December 2002

nr. 37

INDHOLD:

Adventshilsen	<i>side 3</i>
Efterårsmødet	<i>side 5</i>
Forårsrejsen	<i>side 6</i>
Efterårsrejsen	<i>side 7</i>
Johannes Jørgensen	<i>side 8</i>
Økumenisk Efterårsmøde	<i>side 13</i>
"Den fuldkomne glæde"	<i>side 14</i>
Bestyrelsen	<i>side 16</i>

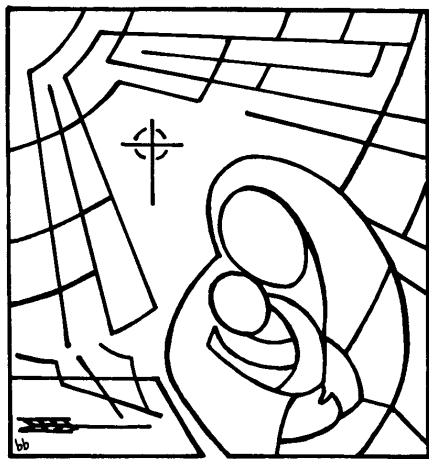
ASSISI-KREDS DATOER

22. februar kl 11
Årsmøde

6. marts kl 19.30
Møde med Biji Markose

30. maj - 7. juni 2003
Assisi-rejse

3. - 11. oktober 2003
Assisi-rejse

Jul

Assisi-Kredsens medlemmer
ønskes en glædelig jul

De orientalske kirkers spiritualitet

Foredrag v. Ch. Biji Markose
torsdag d. 6. marts kl 19.30
i Enghave Kirke

Vi har fået mulighed for et arrangement ved pastor Ch. Biji Markose, under et besøg i Danmark.

Han tilhører den syrisk-ortodokse kirke og har i år afleveret en doktorafhandling om bøn og faste ved universitetet i Marburg, Tyskland.

Nærmere oplysninger i næste nummer af bladet.

Adventshilsen december 2002

Der er nogle som gør kristendommen og kirken troværdig – Frans er en af dem

Indtil for en generation siden var vores identitet som danskere og som europæere uanfægtet kristen. Der var nogle forskelle i Europa, sydpå var de hovedsagelig katolikker, nordpå hovedsagelig evangelisk-lutherske – men alle var dog kristne. Inden for denne fælles identitet, det fælles og grundlæggende, var der plads til forskelle, til kampe om den sande forståelse af evangeliet, til gensidige alliancer og fordømmelser, ofte på grund af spidsfindigheder og petitesseer – men man var på sikker grund som kristen i Europa og i Danmark.

I de senere år er det blevet tydeligt for alle at vores kristne identitet er udfordret. Forholdet til islam er på dagsordenen, både på det store plan hvor det dagligt dukker op i aviser og på tv, og på det lokale plan i dansk sammenhæng i partipolitik og dér hvor mennesker bor. Dertil kommer mere diffuse og vildtvoksende idéer som næres af tv-udsendelser om ånder og alternative kræfter og bevægelser. Kristendom og kirke lever ikke længere uanfægtet.

Hvor finder vi troværdige vidnesbyrd om evangeliets kraft og sandhed? – Tidligere kunne man let svare: Biblen, men i dag er der mange andre ”hellige” bøger i omløb, fx Koranen som tilmed fremhæves som yngre end Biblen og dermed et senere og følgelig mere endeligt vidnesbyrd om Guds åbenbaring. Tidligere kunne man pege på

Et af de troværdige vidner i ord og handling var Frans - her prædiker han for Sultanen i Ægypten.

undere, mirakler, overnaturlige fænomener og tegn, men i dag er der ugentligt tv-udsendelser eller beretninger i div. ugeblade som ikke står tilbage for lignende kristne beretninger og iagttagelser. Og på store salgsmesser tilbydes alverdens kure, værktøjer, analyser, sten, plader, stråler m.v., som for dem der tror på det, fremviser overbevisende effekt. Hvor findes troværdige vidnesbyrd om evangeliets sandhed?

Det mest troværdige er vist det levende vidnesbyrd, det *levede* vidnesbyrd. Og heldigvis er der da i vor kristne historie mennesker som med deres liv har været Kristusvidner, og som på en overbevisende måde har været forkyndere af evangeliet. Der kan nævnes mange, også fra vor tid, men én af de tydelige er Frans, Frans af Assisi, *Il poverello di Dio*, Guds lille fattige.

Det der kendetegnede Frans var at han var fattig. Han var ikke fattig fordi han var tvunget til det, sådan som mange mennesker i vores verden er fattige. Det er nemlig en fattigdom som er frygtelig, man er offer for fattigdommen. Men Frans valgte at være fattig, han ville være lige så fattig som Jesus. Der er principielt disse to måder at leve på: enten lever man for at skrabe til sig, at tjene så meget som muligt, at eje – eller også lever man for at give, at dele, at dele ud.

Dette vidnesbyrd om at leve af Guds nåde er overbevisende, der er ingen bagtanke, ingen manipulation, ingen skjult hensigt, ingen bliver forført eller snydt. Det leder kun i én retning: i retning af Jesus Kristus, i retning af Guds Rige. Man kan godt være bekendt at være i selskab med Frans – hér er der troværdighed i en relativistisk verden.

I året der er gået har der foruden møder og ekskursion til Ystad været arrangeret to rejser til Assisi. Lederen af klostret i Assisi, Sr Carmela, sendte for kort tid siden en hilsen til Assisi-Kredsen hvori hun som svar på en lykønskning til hendes 60-års fødselsdag udtrykte søstrenes glæde og taknemlighed over vort mangeårige fællesskab.

Bestyrelsen ønsker alle medlemmerne en glædelig Advents- og Juletid med tak for samvær i årets løb.

På gensyn til næste år,
Pax & bonum,

Frederik Hjerrild

Herligt efterårsmøde i Enghave kirke

9. november 2002

af Anders Christensen

Dejligt at gense de gammelkendte og møde de nye ansigter.

Den helt specielle Assisi-stemning ved disse gudstjenester indfinder sig straks under Frederiks indøvning af Kyrie, lovsang og halleluja.

Jeg synes det er en virkelig god måde at holde en økumenisk gudstjeneste på, hvor form og indhold er i samklang.

Igen havde Thomas og hans stab fremtryllet en lækker frokost og Sandra er uundværlig som sød kassepige.

Efter kaffen holdt Jørgen Nybo Rasmussen et foredrag om Broder Jakob den Danske, ja det var vel egentlig en forelæsning på et højt historisk niveau.

Jørgen Nybo Rasmussen har studeret Broder Jakob i mange år og skrevet flere bøger om ham og givet inspiration til Henrik Stangerup til bogen Broder Jakob, som jeg i hvert fald fik lyst at læse.

Broder Jakob var fransiskaner og levede i den turbulente tid omkring reformationen.

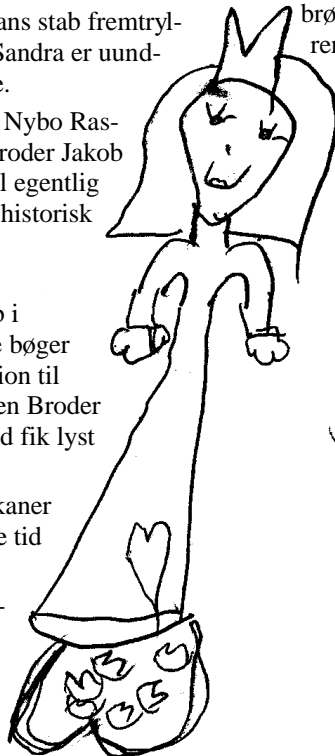
Han blev nærmest fordrevet fra Danmark for sin tro. Han havnede senere som missionær i Mexico,

hvor han især kæmpede for indianernes religiøse rettigheder i provinsen Michoacan, her fejres han stadig som en uofficiel Helgen.

Foredraget viste tydeligt at der dengang som nu er et usvækket behov for at bygge bro og ikke sætte skel.

Økumeniske fællesskaber som bl.a. Assiskredsen er en nødvendighed for den forbrødring, som også fransiskaneren Broder Jakob virkede for.

Også Sandra (6 år) tog noter og vi bringer hendes smukke tegning dedikeret Assisi.

ASSISI

SANDRA

Endelig lykkedes det....

Efter mere end 5 års plagen lykkedes det endelig i år, at jeg fik lov til at komme med til Assisi sammen med min farmor. Åh, hvor jeg havde glædet mig, men også været lidt nervøs. Farmor havde jo fortalt, at jeg var den yngste (13 år) og den ældste mere end 70 år. Men det blev en dejlig tur.

Søren, som selv havde børn på min alder, og jeg fandt hurtigt ud af at følges meget af tiden. Det er næsten ikke til at beskrive, hvad der var det mest spændende dernede. San Damiano? San Francesco? Santa Chiara?

Eller var det La Verna? Alt var jo nyt, og så ham Frans, han var der over det hele på en dejlig måde. Alle i gruppen var søde til at tage mig med i fællesskabet, så jeg glemte tit, at jeg "kun" var 13 år. Jeg skal helt bestemt med til næste år, ned og opleve festen omkring Frans's død. Så måske på gensyn til nogle af jer, der gjorde turen uforglemmelig - især tak til farmor (Marianne) og Gunnar.

Christina

Assisi – efteråret 2002

Jeg var i Assisi i sept-okt 2002, med Assisi kredsen. Vi var 17 afsted, og det var en rigtig dejlig uge. Da vi mødtes i Kastrup lufthavn var der ingen af de øvrige rejse deltagere jeg kendte, men meget hurtigt blev vi en gruppe med fællesskab og god plads til alle. Vi fløj til Perugia, og kørte med taxi til Assisi som vi ankom til efter solnedgang. Byen tager sig fint imod i kunstig belysning og dejligt at aftenmaden var klar til os hos søstre.

Hele ugen var der et overkommeligt program, hvor der var dejlig tid til fordybelse. Jeg hørte at nogle turister kan "nå" Assisi på 1½ time, jeg er glad for at jeg fik 1 uge, og har da lyst til et gensyn inden for overskuelig tid.

De største indtryk fik jeg i Santa Maria degli Angeli og San Damiano. Tænk på hvor mange bønner der er bedt i de rum gennem tiden.

Jeg kan godt forstå en af mine rejsefæller gik til morgenmesse i San Damiano, det kan være et af målene for min næste rejse.

Efter farvel til hele gruppen i Kastrup Lufthavn rejste jeg med toget hjem til Århus. Her sad jeg ved siden af en dame der havde besøgt Assisi for 36 år siden. Underligt så lidt der havde forandret sig siden hendes besøg.

Med mange hilsner fra
Helle Grønlund.

Johannes Jørgensen - fritænker og katolik

af *Birgit Stresino*

Svendborgdrenge, der blev fritænker og senere konverterede til den katolske tro, er stadig højaktuel. Johannes Jørgensens selvbiografi "Mit livs legende" burde være et MUST for enhver dansk konvertit. For selv om det er over hundrede år siden Johannes Jørgensen blev optaget i Den katolske Kirke, kan mange nikke genkendende til de tanker han gjorde sig - og måske tilmed føle lettelse.

- For tænk, - her er en lidelsesfælle, én der har haft det på samme måde. Johannes Jørgensen har haft de samme kampe, den samme tvivl. Derfor må han ikke gå i glemmebogen. Og det kan undre én, at hans mindestuer i barndomshjemmet i Svendborg ikke besøges af flere trosfæller. Dette lille gedigne museum, netop istandsat af Svendborg kommune, med en enestående samling på 4.000 bøger og mange interessante minder fra digterens omtumlede tilværelse blev sidste år kun besøgt af - 148 mennesker!

Det lille byhuset i Fruestræde med den idylliske have var rammen om skipperfamiliens liv. For selv om Johannes Jørgensen ikke blev født her i 1866, så døde han her i 1956. Husets første sal blev senere indrettet til æresbolig for digteren. Her levede han sine sidste tre år. Alt står endnu, som da digteren var her. Hans skrivebord og sengen med rosenkransen og krucifikset hængende over.

Husets nederste etage er indrettet til museum. Her er rejsetasken, kufferten og hatten, flittigt brugt på de mange udenlandsrejser. I lange glasmontere kan blandt meget andet ses en pavelig lykønskning i anledning af 25 års dagen for hans konversion. I museet står også en buste udfærdiget i forbindelse med hans 60-års dag.

I et hjørne ligger nogle avisudklip. Det er nekrologer over Johannes Jørgensen. Her står blandt andet, at den danske presse havde flettet en æreskrans for denne gudbenådede skribent.

Så flot kan det gøres

Man må næsten gentage, hvad anmelderen Emil Frederiksen, skrev i Berlingske Tidende, da "Mit livs Legende" udkom:

"Her toner vort modersmål i al sin dejlighed; gennem denne digtning vækkes og vokser vor kærlighed til det danske sprog, så at vi takker de gode magter, der skænkede os så rene kilder til glæde over vort modersmål."

Og vi kan fortsætte med Tom Kristensen:

"Man kunne have lyst til at citere i det uendelige."

For det er netop, hvad man får lyst til, når man skriver om Johannes Jørgensen, at citere og citere. For hvor er det vidunder-

ligt, - at noget kan udtrykkes så flot på dansk.

Om Johannes Jørgensen skriver samme Tom Kristensen, da han for første gang møder den aldrende digter. Det sker i Assisi, hvor Johannes Jørgensen boede i mange år:

"Han var spinkel og skrøbelig, men sej! Med et afklaret og forklaret lysende ansigt, det hvide glatte hår, den hvide sirlige moustache over det forfinede fynske skippersmil. Det var et tyndt smil, som om det godt forstod sig på denne verden, men helst fløj bort til en hinsidig lyk-salighed, - et svævende smil. Når det var i Assisi ville det helst være i Svendborg, og når det var i Svendborg, ville det helst

være i Assisi. Øjnene var helt lutret fra det forfølgelsessyge glimt man kender fra portrætter af ham fra 50-års alderen. Det var en smuk og fornem mand - en verdensmand, der ikke turde være stolt over, at han var det."

Pint og plaget

Gid Johannes Jørgensen havde kendt denne beskrivelse, da han som 15-årig blev sendt til København på eget ansvar. Her skulle den begavede dreng fra provinsen på latinskole. Og det var ikke nogen let sag at være sømandssøn fra Svendborg blandt de "fine" københavnske embedsmandssønner. Selv beskriver han sin situation således:

Johannes Jørgensens skrivebord i Svendborg

"Sustineo, ergo sum", - Jeg lider, altså er jeg til.

I disse ord sammenfattede drengen fra Svendborg sine erfaringer efter tre måneders ophold i den københavnske latin-skole. Han led - thi han havde gjort en frygtelig opdagelse - han havde fået at vide, at han var grim.

Hjemme havde han ikke vidst det. Han var vokset op sammen med skolekammeraterne - de var vant til, at sådan så nu han ud! Også "hun" synes aldrig at have tænkt på sin tilbeders ubortdisputerlige hæslighed!

Men nu kom han ind i en københavnsk latinskoles næstøverste klasse.

Allerede hans navn, der endte på - sen, distancerede ham; de nye kammerater havde fine, korte, fixe navne: Kock,

From, Lundsgaard, Mourier, Schultz. Hans tøj distancerede ham - skønt blåt, var det ved en synderlig skæbnens tilskikkelse tilbøjeligt til at slå over i rødt langs randene, og hånligt spurgte man sømandssønnen, om hans klæder var klistret sammen med skipperbeg? Med den allerede dengang skarpe og åndfulde profil overlegent løftet erklærede en af klassekammeraterne:

- Jeg er glad ved ikke at se så idiotisk ud som *Homo novus*!

Og *Homo novus* - "den nye mand" - dukkede sig under piskeslaget!

Men hjemme på kammeret hos skomageren på Christianshavn, hvor han boede til leje, ilede pennen vildt over papiret:

"Plages og spottes, pines og udskældes fra morgen til aften, sè det er mit lev-

nedsløb! Hvorhen jeg så ser, ikke et eneste venligt eller medlidende ansigt. Jeg véd ikke, hvorfor jeg altid skal spottes. Denne uforklarlige optræden mod mig, denne øjeblikkelige spot, der modtager mig allevegne - jeg gør jo ingen noget - kan jeg ikke få lov at være i fred? Om de ville piske mig med glødende ris, det ville ikke smerte som denne evindelige spot! Det er så nedværdigende - tænk dog! - jeg kan hæve min sjæl op til den evige verdensånd, kan nyde den evige skønhed i digternes værker, kan med filosoffer og naturforskere trænge ind i naturens hemmeligheder - og står dog på den *forbandede* skole som skive for enhver vittighedsjæger, enhver hjerteløs spotter! Jeg hader dem, så dybt som nogensinde et menneske har hadet, men ak! Jeg kan jo intet gøre dem!"

Fritænker og digter

Den ondskab pubertetsdrengen her oplevede, nærrede hans længsel, han skrev og han skrev og flygtede fra virkeligheden ved at krybe i skjul bag bøgerne, gøre oprør og havnede hos de kulturradikale i datidens København med Georg Brandes i spidsen.

Han blev student, men studierne ved universitetet blev ikke rigtig til noget. Det gjorde hans litterære udfoldelse derimod. Allerede som 21-årig debuterede Johannes Jørgensen med digtsamlingen "Vers". Han blev snart anerkendt i de københavnske fritænkermiljøer. Hans bøger blev udgivet. Han fik forskellige jobs som journalist og redaktionssekretær på flere af datidens dagblade. Han blev frontfigur indenfor den ny litterære

bevægelse Symbolismen, og ubetalt redaktør af 1890'ernes førende litterære tidsskrift "Taarnet". Han blev ven og kollega med forfatterne Viggo Stuckenborg og Sophus Claussen, ligesom August Strindberg og Knut Hamsun var i hans omgangskreds. I følge ham selv levede han i disse år et udsvævende liv med kvinder og fester. Og altid var han i penge nød. Et fænomen der for øvrigt fulgte ham i mange, mange år, og som voldte ham uhyre problemer.

Tro og tvivl

I 1894 havner Johannes Jørgensen i en krise. Noget den følsomme digteren for øvrigt tit befandt sig i. Men denne krise var værre end de forrige. Det er i denne krise, han via sin gode ven, den konverterede jøde og maler Mogens Ballin finder Den katolske Kirke. Han bliver betaget af Kirken, og ønsker at konvertere, men må, som det tænkende menneske han er, igennem mange forhindringer før han når så langt.

Fra den tid skriver han i sin dagbog:

"Først og fremmest gjorde det gamle jeg i mig en udstrakt brug af forargelsen. Intet sted kommer det klarere frem end i forargelsen, at vi - som Hamlet siger - 'alle er arge skalke.' Nød lærer nøgen kone at spinde, og faren for at erkende en ubehagelig sandhed lærer mennesket at forarges. Det gjaldt for den naturalistiske Adam i mig at slippe for at blive katolik - følgelig forargedes jeg. Det var Den katolske Kirkes skyld, når børnene ude i La Rocca (lille bjerglandsby nær Assisi. red.) hostede og havde sår i hovedet. Det var Den katolske Kirkes skyld når Sora

Nannina - et af vore aften-bekendskaber fra Fonte Marcella - snart overkysede og snart gennempryglede sine to dejlige unger, Tuta og Rondano, og de følgelig var to små uopdragne gavytve. Det var Den katolske Kirkes skyld - ja hvad var ikke Den katolske Kirkes skyld? Forfølgelsen af så mange kættere, af Giordano, Bruno og Galilæi, af albigenserne og husiterne, Inkquisitionen, Trediveårskrigen, Bartholomæusnatten. Var det muligt at slutte sig til en institution, der havde sligt og meget mere på sin samvittighed? At lide ondt for Guds skyld er kristendommens kærne", hedder det i dagbogen. "Det er at følge Guds eksempel, det er at hjælpe Gud. Men er så ikke enhver, som ofrer og lider for idealet, en Guds medarbejder? Med andre ord, er ikke Galilæi, Bruno og Inkquisitionens ofre *Guds Venner?*"

For stort et ego

"Det, som holder mig tilbage fra at blive katolik - overvejede jeg - er kærligheden til mit jeg, til min fortid, til mit væsen, til min tidligere overbevisning, som jeg trods al erfaring falskelig anser for held- og lykkebringende for menneskeheden i almindelighed, mig i særdeleshed. Det er egoismens blændværk, hvormed jeg be- drager mig selv.

Men står der ikke skrevet: "Søger først Guds Rige (Kirken) 'og hans retfærdighed, så skal og alle disse ting tillægges Eder.' *Alle disse ting* - alt det, jeg nu synes at give afkald på, åndsvaner, tiltrådte tanker, hjemlige forestillinger - alt det, som dog ikke mere er til nogen virkelig nytte og som jeg kun holder på af trods

og af dovenskab - og som skal gives mig igen til virkelig nytte, hvis jeg nu ofrer det. Thi det, jeg kan vinde ved hint offer af mig selv, at *mit inderste selv*, er dig o Herre, livet i dig, himmeriges fred og den evige salighed. Jeg ved det, Herre, jeg ved det - og dog tøver jeg ....

Åh Gud er det dette: at ofre dig alle mine tanker, alle mine meninger og følelser og tro dig i stedet, at dit rige kan komme i mig, i min rensede, jegløse hjerte? Åh Gud, er det således? Har jeg endelig fundet dig? Endelig forstået, hvad det er, du forlanger, når du byder os at *forlade alle Ting*? Åh Gud, er det sandt? Tør jeg tro det?"

Forlod alt

Og Johannes Jørgensen kom i sandhed til at forlade alle ting. Sin kone og syv børn. Sit fædreland, sit hjem, sine venner, hvoraf mange efter hans konversion til den katolske tro var blevet hans fjender. Det evindelige underskud i den bundløse pengekasse, den evige jagt for at skaffe penge var ved at ødelægge ham som forfatter og som menneske. Ustandselig måtte han tigge og låne, først her hjemme hos forlæggere, venner, bekendte o.s.v. og senere, da kilderne her blev lukket, i udlandet, hvor de også efterhånden tørrede ud. Til sidst kunne han ikke mere.

Han slog sig ned i Assisi, hvor han levede sit kald som katolik og forfatter. Drengen fra Svendborg hvis hele liv var en stor længsel og søgen efter identitet, havde meget at sige sin samtid og mindst ligeså meget at sige os katolikker i dag, hvis vi åbner for den spændende skat, han har efterladt os.

Denne artikel har været bragt i Katolsk Orientering aug. 2002. Bringes her med tilladelse.

Der er med Jørgen Nybo Rasmussen som initiativtager planer om at stifte et litterært selskab om Johannes Jørgensen og hans litteratur.

Økumenisk efterårsmøde

Assisi-Kredsen er medlem af Det økumeniske Fællesråd, og er derfor også normalt repræsenteret på Det økumeniske Efterårsmøde, som finder sted hvert år den første fredag lørdag i november på hotel Nyborg Strand.

I år var emnet "Giv kejseren, hvad kejserens er .." Og det handlede om forholdet mellem kirke og stat - og der var to vinkler på spørgsmålet. Fredag aften holdt professor Theodor Jørgensen foredrag om "At være Kristen i Europa i dag" med hovedvægt på spørgsmålet om hvorvidt kristendommen skal indgå i EU's formulering af den europæiske identitet. Det er vanskeligt at gøre det uden at det medfører en opdeling i dem og os, og den påfølgende debat mundede ud i, at det rimelige nok ville være, at fastholde at den kristne identitet nok kun skulle fremhæves indirekte, fx gennem en understregning af sådanne ting som menneskerettigheder som noget grundlæggende for den europæiske identitet.

Lørdag formiddag var emnet for en panel-diskussion det, som igen er kommet på dagsordenen, at mindretalskirker i Danmark og deres medlemmer kan føle sig diskriminerede af nogle aspekter af Folkekirkens særstilling i det danske samfund.

Om eftermiddagen var der drøftelser om det økumeniske Fællesråd og Danske Kirkedage. Næste Kirkedage afholdes 2004 i Roskilde. Det økumeniske Fællesråd må desværre indskrænke sine aktiviteter, da et stort årligt Danida-tilskud til Ulandsoplysning er bortfaldet fra næste år.

GBP

DEN FULDKOMNE GLÆDE

fra "Fioretti" oversættelse Johannes Jørgensen

En gang kom Set. Franciscus gående fra Perugia til Santa Maria degli Angeli sammen med broder Leone, og det var vinterdage, og den stærke kulde pinte dem meget. Og han kaldte på broder Leone, som gik foran, og sagde således til ham:

„Broder Leone, selv om mindrebrødrene hele jorden over give gode forbilleder på hellighed og opbyggelse, så mærk dig nøje og skriv det ned, at deri er ikke den fuldkomne glæde.“

Og Set. Franciscus gik et stykke videre, og han kaldte anden gang og sagde:

„O, broder Leone, selv om mindrebrødrene giver de blinde synet igen, helbreder de lamme, uddriver djævlene, får de døde til at høre og de værkbrudne til at gå, de stumme til at tale og, hvad der er endnu mere, opvækker de døde efter fire

dages forløb, så mærk dig, at deri er ikke den fuldkomne glæde.“

Og han gik lidt igen og råbte højt:

„O, broder Leone, selv om mindrebrødrene talte alle sprog og vidste alle videnskaber og den ganske skrift og formåede at åbenbare de tilkommende ting og hjerternes hemmeligheder, så mærk dig, at deri er ikke den fuldkomne glæde.“

Og Set. Franciscus gik påny et stykke og råbte derefter med høj røst:

„O, broder Leone, du lille Guds lam, selv om mindrebrødrene talte med engletunger og vidste stjernernes løb og urternes kræfter, og alle jordens skatte blev dem åbenbarede og alle fugles og fiskes og dyrs dyder og kræfter og ligeså menneskenes og træernes og stenenes og røddernes og vandenens egenskaber, så mæ

rk dig dog, broder Leone, at deri er ikke den fuldkomne glæde."

Og Set. Franciscus gik endnu lidt, og derpå sagde han med høj røst:

„O, broder Leone, selv om mindrebrødrene forstod at prædike, så at alle vantro omvendte sig til KRISTI tro, mærk dig dog, at deri er ikke den fuldkomne glæde.“

Og således blev han ved at tale over to fjerdingvej. Men til sidst sagde broder Leone med stor beundring: „Fader, jeg beder dig for GUDS skyld, at du siger mig, hvori den fuldkomne glæde er at finde.“ Og Set. Franciscus svarede ham:

Når vi kommer til Santa Maria degli Angeli og ere gennemblødte af regnen og gennemsnede af kulden og tilnavsede af vejenes dynd og medtagne af sult, og vi banker på klosterporten, og portneren kommer og er vred og siger: „Hvem er I?“ og vi sige: „Vi er to af dine brødre!“ og han siger: „I tale ikke sandt, men I ere to stratenrøvere, som gå omkring og narre folk og stjæle almisser fra de fattige; væk med jer!“ Når han altså taler således og ikke lukker op for os, men lader os stå ude i sne og vand og kulde og sult, og natten falder på, og når vi så tåle sådanne skældsord og sådan en ondskab og sådan en behandling og bære det uden at blive vrede og uden at knurre mod ham, og når vi i stedet tænke ydmygt og kærligt, at denne portner kender os rigtigt og til

bunds, og at det er GUD, som lader ham tale imod os, o, broder Leone, mærk dig, det er den fuldkomne glæde!

Og hvis vi vedbliver at banke, og han kommer ud og er vred og behandler os som et par påtrængende gavtyve og jager os bort med onde ord og med ørefigen, og han siger til os: „Pak jer, I uforskammede slyngler, gå til de spedalske, her får I hverken mad eller husly;“ og når vi så bærer alt dette med tålmodighed og med munterhed og kærlighed; o, broder Leone, mærk dig, at deri er den fuldkomne glæde.

Og hvis vi, drevne af sulten og kulden og af natten, banke på endnu en gang og bede ham med grædende tårer, at han for GUDS skyld vil lukke os ind, blot lige indenfor, og han så bliver endnu mere forarget og siger: „Det er nogle rigtig skamløse slyngler, men nu skal de få efter fortjeneste,“ og han så farer ud med en knortekæp og griber os oven i hættten og kaster os til jorden og vælter os om i sneen og mørbanker os med sin stok; og hvis vi så tålmodigt og med munterhed tåle alt dette og betænke KRISTI, den HØJLOVEDES, lidelser, og hvor meget det bør os at lide af kærlighed til ham — o, broder Leone, mærk dig, at deri er den fuldkomne glæde. Hør derfor slutningen på det altsammen, broder Leone! Mere end al nåde og alle den HELLIG-ÅNDS gaver, som KRISTUS forunder

Nyt fra Assisi-Kredsen
ISSN 1395-8798

BESTYRELSEN

Frederik Hjerrild, formand
Strindbergsvej 34, 2500 Valby
tlf 36 17 50 70
hjerrild@assisi-kredsen.dk

Marianne Plum, sekretær
Oliemøllegade 12,3. 2, 2100 Kbh Ø
tlf 39 29 87 40
plum@assisi-kredsen.dk

Lotte Abel, kasserer
Sandbygårdvej 31,2.tv.
2700 Brønshøj
tlf 38 28 85 56
Assisi-Kredsens giro: 225 19 49

Suzanne Scavenius Torp,
Jægersborg Alle 45, 2. mf.
2920 Charlottenlund
tlf 39 64 45 11

Gunnar Bach Pedersen
Sdr. Boulevard 114,1.tv, 1720 Kbh. V
tlf 33 25 52 92

Vera Christensen
Valhøjs Allé 125 A st.th.
2610 Rødovre
tlf 36 41 23 19

Johan Petersen
Kulsviervej 95 B, 2800 Lyngby
tlf 45 83 45 93

Br. Theodor Jürgensen OFM Conv
Frederiksborgvej 11A, 4000 Roskilde
tlf 46 36 77 56

Birthe Backhausen
Peter Rørdamsvej 28 st., 2400 Kbh NV
tlf 35 83 39 07

NYT FRA ASSISI-KREDSEN

redigeres af
Marianne Plum (ansv)
Gunnar Bach Pedersen

Assisi-Kredsen på Internet: <http://www.assisi-kredsen.dk>